

बहुसंख्यासएवनः श्रेयान्वित्युक्तत आह आपदिति व्यसितेन दुर्गतिप्रापितेन ॥ १७ ॥ इह क्षत्रयोनौ त्यागं चरन् भैक्ष्यं मुनिर्मुण्ड इत्युक्तविधं संन्यासं न परिचक्षते न प्रशंसति न प्रहेतुः धर्मेति मुखजामामयं धर्मवैष्णवं स्निग्धधारणं बाहुजा तोरुजातानां यं धर्मो विधीयत इति स्थितेः क्षत्रियस्य मौढ्यादिकं निषिद्धं तस्या चरणे धर्मव्यतिक्रमोऽस्तेवेति भावः ॥ १८ ॥ ननु हिंसा यं क्षात्रधर्मो निषिद्ध इत्येवत्याशंक्याह कथमिति हिंसार्थमुत्पन्ना हिंस्रयो नौ जाताः हिंसैकजीवनास्ते देवतस्यैव हिंस्रधर्मस्य निर्दाकं यं भाषेयुः कथं वा तत्र धानातस्य धर्मस्य स्मृष्टानगर्हते निनद्यते धातुविहितत्वात्सहजत्वाच्च नासौ धर्मो निनद्यत्यर्थः यदा ह भगवान् सदोषमपि कौतियसहजं कर्म न्यजेदिति ॥ १९ ॥ कथं तर्हि जाबालोपनिषदि अथ परिब्राटुं ङो विवर्णवासा इत्युपक्रम्य भरतैरेव तत्कप्रभृतयो नु न्यत्ताऽन्मत्तवदाचरंत इति भारतादीनां क्षत्रियाणां मौढ्यमुन्मत्तचर्या च श्रूयते इत्याशंक्याह श्रियेति ऋचः सामानियजूंषिसा हि श्रीरमृतासतामिति श्रुतेः श्रियात्रय्या विद्यया विहीनैः अधर्मेनैर्लक्ष्या चर्हणैः इदममृतं संप्रवर्तितं वेदयतीति वेदो विधिस्तस्य बाधोऽर्थवादस्तत्संबंधि विज्ञानं संन्या

आपत्काले हि संन्यासः कर्तव्य इति शिष्यते ॥ जरयाभिपरीतेन शत्रुभिव्यसितेन वा ॥ १७ ॥ तस्मादिह कृतप्रज्ञास्यागं न परिचक्षते ॥ धर्मव्यतिक्रमं चैव मन्यते सूक्ष्मदर्शिनः ॥ १८ ॥ कथं तस्मात्समुत्पन्नास्तन्निष्ठास्तदुपाश्रयाः ॥ तदेव निर्दां भाषेयुर्धाता तत्र न गत्यते ॥ १९ ॥ श्रिया विहीनैरधर्मेनास्तिकैः संप्रवर्तितं ॥ वेदवादस्य विज्ञानं सत्याभासमिवानृतं ॥ २० ॥ शक्यं तु मौनमास्थाय विभ्रतात्मानमात्मना ॥ धर्मच्छद्य समास्थाय च्यवितुं न तु जीवितुं ॥ २१ ॥ शक्यं पुनररण्येषु सुखमेकं न जीवितुं ॥ अविभ्रता पुत्रपौत्रा न्देवर्षी न तिथी न्यतु ॥ २२ ॥ नेमः मृगाः स्वर्गजितो न वराहानपक्षिणः ॥ अथान्येन प्रकारेण पुण्यमाहुर्न ते जनाः ॥ २३ ॥ यदि संन्यासतः सिद्धिराजाकश्चिदवाप्नुयात् ॥ पर्वताश्च द्रुमाश्चैव क्षिप्रं सिद्धिमाप्नुयुः ॥ २४ ॥ एते हि नित्यसंन्यासाहस्यं ते निरुपद्रवाः ॥ अपरिग्रहवंतश्च सततं ब्रह्मचारिणः ॥ २५ ॥ अथ चेदात्मभाग्येषु नान्येषां सिद्धिर्मभुते ॥ तस्मात्कर्मैव कर्तव्यं नास्ति सिद्धिरकर्मणः ॥ २६ ॥

सविधिस्तुत्यर्थं भरतादिकीर्तनं प्रजापतिवपोरखननवदर्थवादो न तु तावता मौढ्ये क्षत्रियस्याधिकारः सिरध्यतीति भावः ॥ २० ॥ यत्तु क्रजुः प्रणिहितो गच्छन्नित्यत्याश्रम उक्तसंदूषयति शक्यं त्विति आत्मानं देहमात्मना स्यैव विभ्रतानि श्वलं स्थापयता धर्मच्छद्य कपटयोगं आस्थाय च्यवितुं मर्तुमेव शक्यं न जीवितुं केवलं प्रणिधानेन शरीरनाशो भवेदित्यर्थः ॥ २१ ॥ यत्तु स्वभावस्तु ब्रजत्यये इति सुमबालकस्तनपानवद्देहयात्रा सिद्धिरुक्ता तां दूषयति द्वाभ्यां शक्यं पुनरिति पुत्राद्यभरणेन पशुसाम्येन च तत्रापि दोषोऽस्तीत्यर्थः ॥ २२ ॥ अथेत्यतः शब्दार्थे तं एकचरं अन्येन प्रकारेण एकचर्या विनानपुण्यं श्रेयांसमाहुः सा च मृगेऽप्यस्तीति न तयोर्विशेष इति भावः ॥ २३ ॥ संन्यासयुक्तमेकाकित्वमपि निरस्यति द्वाभ्यां यदीति ॥ २४ ॥ २५ ॥ ननु पश्चादयः कर्मयो न यो न भवंति किंतु पूर्वकृतमेव ते भुंजते अहं तु कर्मणि कृतः स्वप्रयत्नेन ध्रुवं पदं प्रापस्यामीति चेत्तत्राह अथ चेदिति आत्मभाष्येऽनुसंधानं संपदसु अन्येषां सिद्धिपरकर्मजितं फलं नाप्नुते किंतु स्वकर्मजितं फलं नाप्नुते तर्हि कर्मैव कुर्वित्यर्थः सिद्धिर्मोक्षः ॥ २६ ॥